

הצור השביעי

משמעותם של שלומים

(חמש שנים להקמת)

...זאת אולי ראוי לומר הישר-ובקול ולא בעקיפין וחרש:
קיום השלומים (כפי טיבם ועצמותם המפורשים)
אינו יכול להיות
ולא בועד להיות
ולא יוכל להיות נחשב כסולל-דרך
בתהליך שבגוויל נורמליזציה של יחסים.

ראוי לומר את הדברים, כי בלי משים הולכת ונקבעת
נימת ההתמקה הזאת בכל שיחה מן העניין, לאמר:
...כבר זו עבודה בין מה וכת. יד שלומים פתחה השער
והמתחיל אומרים לו גמר.

איני יודע אם ישנה דגמה מבהקת ומשלמת
לעקומם של חכן ומזות, יותר מן הנמוק הזה, הקם
לראות את ירשת השלומים, הנוראה שבירשות אשר היו סחת השמש,
כמו ראשית קשרים נורמליים בין עם לעם.

עוד אין לדעת מה יחלט בבוא היום. קל החותרים בלי סגת
אלי קביעת היחס הפקין, טעמיהם עמם והם על כף שומים.
אך אם ישנו נמוק אדיר אשר כלו אינו בעד פי נגד,
נמוק שהוא לא פתח פי חומה —

הרי הוא נוקא זה: נמוק השלומים.

בתוך חייה ונופה של ישראל הולכים ונמסכים הפלד והתחשת
והברזל והחשמל והטכונות שלירשה הזאת.
ואין זה חמר אינדיצה ואין זה גלם ניטרלי של חרשת,
זה חמר אשר יש בו קול
והודעה בו והגיון יסוד.

בתוך חייה ונופה של ישראל, בתוך סחזור דמה ובשריריה
נמסך כחם של המוני טכוחי גרמניה, נמסך לפני בה ולפנים,
וקצת קשה לומר כי כח זה הוא הכח המהדק קשריה
להתקרבות מלאה אל עם הגרמנים.

יש סבדילים בין "החשבון הקר", פרי המציאות הלא-נמנעת
ובין הנמוקים "הרגשיים הניצריים".

אך גם בתוך הגיון "נורמליזציה"

מצוי, ולו גם לא מדעת

יסוד ניצר. אין הוא מנופול

למתנגדים ולעוצרים.

גם בחשבון הקר יש תשובת לב. יש רגש משיכה אין חקר
אל כל תוספת אפשרות של רחקה, של הסוגה, של הקלה.
כן, גם חקי מדיניות וחרמ, עם כל תקפו של הגיונם, הם ניצר...
והגבולות הם לפעמים דקים יותר מן המשער תחלה.

וכנגד זה — גם כך אפשר לומר — נצב חשבון צלול, חשבון בוטח,
חשבון חושיו וזכרונו של עם, חשבון כבודו האומר: לא!
אם יש חקי הקרת ומציאות, אין הוא גופל מהם לתקף ולהכרת,
ואין אולי בררה כי אם לשאת את שפיונו ואת עלו.

ואין אולי בררה כי אם לדעת

כי פרק שכונה שאין משלו בתולדות תלד
אינו נמחה בשום תנאים ועם אשר יאמר אפסס עליו
יהיה נראה כמתעמע בעיני מבל תוהה ומתחלחלת,
יהיה פוסס על עצמו, על הגיונו ועל חושיו.

יהיה פוסס על עצמו, יהיה מפסיד מישותו, מפגם

שלמות נפשו, יהיה מפסיד סכחותיו, מזכרונו, מבטחונו, —

תפסד כל יחסה בשום תוספת-פת, אם כלכלית או מדינית אם מקשית
או מבטלת.

לא רק לבו של עם אומר לו זאת, כי זאת אומר גם הש בוננו!

הנשמרו סגים עד כה? הנה, לא רבות נפק הענין.

סטיות שלפרט, סטיות של כלל, רבים ודאי יסכימו אם נאמר ללא
הסוס

כי, למשל, משלחת המורים העבריים, אשר תופעה בברלין בתוך
כנוס של פדגוגים,

היא תופעה שיש בה נפק פלצות, ולא כסו על נפק זה קר
"תשואותיו" של הכנוס.

יש בה ניקת של פלצות שנגלתה פתאם מאפק

מבלי גרע על דעת מי ואיך. — ובכל זאת רב מכאן הדרך עד לאות
שאחריו תתולנה תופעות קאלו סחיות נצוות-דמות ויוצאות-דפן
והתפקנה סוכנות, שגורות וטבעיות...

אכן קביעת הקשר הרשמי בין המדינות אפשר שהוא
אפילו צעד

סובע ומחריד פחות מאלה הקשרים הנקראים "מדינותיים"...

עקר הדרת הצעד הרשמי — היא כמובן סמליותו הכוללה והקובעת
והעקדה — והיא צפויה מראש — שאחריו סוף לסגים הכלליים
ופרטיים...

עוד לא ידענו מה יחלט ואימתי אשר תחליט הפנסת

יהיה לחק, ידענו זאת, וגם ידענו — נקבל הגור.

וגם (נודה ולא נכחיש) אם יחלט הן — נחחר למצא צד זכות
ונסד

ובעקר לא נעפר... רק לחוק נקום כל סיג אשר נשאר...

אבל בטרם תחלטה — חובה לשים כל מכשולים על זו הדרך

ולא כדי לצאת ידי חובה, כי אם כדי לקום רבים ועצומים

למנוע ולסכל! ואף כי השאלה

עוד לא העכה בכל התקף על הפרק

ראוי לתזכרה ונקא עכשו.

לעת סכום ראשון לשלומים

להזכירה כדי לקבץ, כאמור,

שאין השלומים העליון והחז-צל-שלם
בכוונה של התקרבות. לא! הם ההפך הנמור מקד!

לא זה טיבם, לא זה שרשם, לא זה קולם של החשמל ושל הפלד
הנמסכים בישראל. קולם רועם בה: לא! והם והיא כבר הגיונה.